

Verjaardag beleving

Als kind wil je niet anders dan jarig zijn....cadeautjes, slingers, ballonnen, bloemen, taart met kaarsjes en natuurlijk wil je ook groter/ouder worden want dan.....mag je langer opblijven, dan mag je alleen naar school, dan mag je zelf naar de winkel....noem maar op wat jouw verlangens waren toen je klein was.

Nu zal bovenstaande niet voor iedereen hetzelfde zijn maar het gaat even om de beleving.

Ook op school wordt er aandacht aangeschonken....in mijn tijd (jaren '60-'70) kreeg je een muts met het getal wat je geworden was op, je stoel was versierd en mocht je trakteren. Dit waren koekjes of snoepjes, in elk geval lekkere dingen. Je mocht dan ook alle juffen in meesters in andere klassen trakteren en ik voelde me altijd heel erg groot en trots op die dag.

In de jaren erna was het wel een beetje hetzelfde maar het werd minder heftig en je wende er een beetje aan....natuurlijk was het in de belangstelling staan het belangrijkste op die dag. Tenminste zo heb ik het beleefd.

Eenmaal aan het werk werd het weer anders en nodig je meer je vrienden uit en hoort de familie erbij. Als het meezat was je bureau versierd en natuurlijk trakteer je op gebak/koek. De cadeautjes wordt geld of bonnen, gelukkig bleven de bloemen wel en het voelt of het zo hoort en niet meer omdat je het graag wilt.

Hoe ouder ik werd hoe minder verjaardag ik ging vieren, soms was er ineens een onverwachte leuke verjaardag met vrienden, veel gelach en gezelligheid. Andere jaren een cadeautje en uit eten.

Mijn 50ste verjaardag was geweldig. Ik werd door toenmalige relatie en zoonlief helemaal verrast met overal plakaten op de galerij en veel cadeautjes en heel veel mensen op bezoek. Alles was versierd, taart, ballonnen, bloemen alles waar ik blij van word was er. Ik voelde me gewoon weer kind.

Samen met een vriendin heb ik nog een jaar mijn verjaardag met etentje en schouwburg voorstelling gevierd, dat was ook heel fijn.

De jaren erna vertelde ik altijd dat ik het niet belangrijk vond om mijn verjaardag te vieren, want in een kringetje zitten en verplicht (voor de anderen) te komen. Dan gebak, koffie wat drinken en weer weg. Het voelde gewoon niet goed. Ook lichamelijk ging het vaak niet (schoonmaken ervoor, boodschappen doen, schoonmaken erna).

De laatste jaren ging ik naar mijn ouders om mijn verjaardag te vieren, zij konden niet meer naar mij komen. Dan nam ik het gebak mee waar zij blij van werden en ik kreeg mijn (zelf gekochte) cadeautje.

In mijn omgeving werden de verjaardagen bijna niet meer gevierd en zo ben ik er verder ook mee gestopt.

Maar het kriebelt, het wringt en het voelt moeizaam.

Alleen met Facebook voelt het als jarig, daar krijg ik ballonnen, slingers, taart, bloemen, al is het digitaal maar toch.....

Afgelopen september werd ik 61 jaar en mijn ouders zijn afgelopen maanden overleden dus het was toch al anders.

Sommige felicitaties bleven uit, werd vergeten door drukke gezinnen of werk of helemaal vergeten.

Gelukkig kreeg ik nog twee kaartjes via de post, eerlijk gezegd stuur ik ook geen kaartjes meer.

Cadeautjes....tja, wat moet je vragen en dus wordt het dan ook niets of niet veel.

We zouden met goede vriend uit eten gaan maar ergens in de ochtend kwam de klap.....geen ouders, geen koffie met zelf gekocht gebak en zelf gekocht cadeautje....huilen, verdrietig.....

Afleiding gezocht maar tijdens lunch, op gezellig terras kon ik alleen maar huilen. Dus goede vriend afgezegd, restaurant afgezegd en er maar het beste van gemaakt.

Ik sprak een goede vriendin die dag en zij vertelde ook al dat het niet uit lijkt te maken of je jarig bent....het gaat niet om de cadeaus maar om de aandacht.

Even alle aandacht aan jou....het liefst met bloemen, slingers en ballonnen, maar in elk geval even gewoon weten dat je er (nog) bent en dat je het waard bent dat mensen even aan je denken.

Begrijp me goed....dit is geen klaagzang, geen zieligdoenerij maar ik merk om me heen dat meer mensen hiermee 'zitten'. Misschien is het goed als het eens in de openheid gebracht wordt.

Ik weet ook niet wat ik moet vragen voor mijn verjaardag....ik heb alles al....wat voor mij belangrijk is.

Ik weet dat mensen het druk hebben en geen tijd hebben voor even langs te komen, wij hebben ook veel afspraken dus soms past het ook gewoon niet.

Sommige mensen hebben van huis uit ook niet het 'verjaardag gevoel' en ook dat kan en mag.

Ook weet ik niet goed wat ik dan wel wil....wil ik wel hele dag aandacht, bezoek, kaartjes, ballonnen, slingers, taart....misschien mijn kleine 'ikje' eigenlijk wel. Wat ik wel weet is dat ik aangeleerd gedrag heb: "ach, ik vier het niet, het is niet belangrijk, mensen hebben het druk, komt volgend jaar wel etc."

En dat mijn kleine 'ikje' soms botst met het aangeleerde gedrag.

Hoe erg is het allemaal, eigenlijk niet echt maar ik wilde het toch eens in de openheid gooien. Al vind ik het doodeng voor de reacties van mijn omgeving. Ze hoeven zich niet schuldig te voelen, dit gaat over mijn gevoel en de enige die er iets echt mee kan doen ben ik zelf. En mijn angst is dat nu mensen zich 'verplicht' gaan voelen om mijn verjaardag te vieren, dat is juist wat ik niet wil....het mag spontaan, enthousiast en leuk anders liever niet.